

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - יהי רלה.

אִסְרֵי לְגַפְנָן עִירָה, - זֶה מְלֻךְ הַמְּשִׁיחַ שְׁעֵתִיד
לְשַׁלֵּט עַל כָּל חֵילוֹת הָעַמִּים, הַחֵילוֹת הַמְּמַנְּנִים
עַל עַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, וְהֵם חֹזְקֵי
שְׁלָחָם לְהַתְּחַזֵּק, וְעֵתִיד מְלֻךְ הַמְּשִׁיחַ
לְהַתְּגַבֵּר עֲלֵיהֶם.

מִשׁוּם שֶׁגַּפְנָן זֶה שׁוֹלֵט עַל כָּל אוֹתָם הַכְּתָרִים
הַתְּחַתּוֹנִים שְׁשׁוֹלְטִים בָּהֶם עַמִּים עוֹבְדֵי
עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, זֶה מְנַצַּח לְמַעְלָה.
יִשְׂרָאֵל, שְׁהֵם שֶׁרְקָה, יִכְלוּ וַיִּנְצְחוּ הַחֵילוֹת
הַאֲחֵרִים לְמַטָּה, וְעַל כֵּן יִתְגַּבֵּר מְלֻךְ הַמְּשִׁיחַ.
זֶהוּ שְׁפָתוֹב (זְכַרְיָה ט) עֲנִי וְרֹכֵב עַל חֲמוֹר וְעַל
עִיר. עִיר וְחֲמוֹר הֵם שְׁנֵי כְּתָרִים שְׁשׁוֹלְטִים
בָּהֶם עַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת,
וְהֵם מְצַד הַשְּׂמָאל, צַד הַחַל.

וּמָה שְׁאָמַר עֲנִי - וְכִי מְלֻךְ הַמְּשִׁיחַ נִקְרָא
עֲנִי? אֵלֶּא כִּי אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִשׁוּם שְׁאִין
לוֹ מִשְׁלוֹ, וְקוֹרְאִים לוֹ מְלֻךְ הַמְּשִׁיחַ. זֹהוּ
הַלְּבָנָה הַקְּדוּשָׁה לְמַעְלָה שְׁאִין לָהּ אוֹר אֵלֶּא
מִן הַשָּׁמַשׁ.

מְלֻךְ הַמְּשִׁיחַ הַזֶּה יִשְׁלֵט בְּשִׁלְטוֹנוֹ, יִתְיַחַד
בְּמִקְוָמוֹ, וְאִז (שם) הִנֵּה מְלֻכְךָ יָבוֹא לָךְ, סָתָם.
אִם לְמַטָּה - עֲנִי הוּא, שְׁחַרֵּי בְּצַד הַלְּבָנָה הוּא.
אִם לְמַעְלָה - עֲנִי, אִסְפַּקְלָרְיָה שְׁאִינָה מְאִירָה,
לָחֶם עֲנִי. וְעַם כָּל זֶה, רֹכֵב עַל חֲמוֹר וְעַל עִיר,

אִסְרֵי לְגַפְנָן עִירָה, דָּא מְלַכָּא מְשִׁיחָא, דְּזַמִּין
לְשַׁלְטָאָה עַל כָּל חֵילֵי עַמְמֵיָא, חֵילִין דִּי מְמַנְּנִין
עַל עַמִּין עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, וְאִינִין
תּוֹקְפָא דְלַחוּן לְאַתְתַּקְפָּא, וְזַמִּין מְלַכָּא
מְשִׁיחָא לְאַתְגַּבְרָא עֲלֵיהוּ.

בְּגִין דְּחַאי גַּפְנָן, שְׁלִיט עַל כָּל אֱלִין כְּתָרִין
תְּתַאֲרִין, דְּשְׁלִטֵי בְּהוּ עַמְמֵיָא עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת
כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, חַאי נַצַּח לְעֵילָא. יִשְׂרָאֵל,
דְּאִינִין שֶׁרְקָה, יִשְׁיַצְוִן וַיִּנְצְחוּן חֵילִין אֲחֵרִין
לְתַתָּא, וְעַל כֵּן יִתְגַּבֵּר מְלַכָּא מְשִׁיחָא. הָדָא
הוּא דְכְּתִיב, (זְכַרְיָה ט) עֲנִי וְרֹכֵב עַל חֲמוֹר
וְעַל עִיר. עִיר וְחֲמוֹר תְּרִין כְּתָרִין אִינִין,
דְּשְׁלִטֵי בְּהוּ עַמְמֵיָא עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים
וּמַזְלוֹת, וְאִינִין מְסַטְר שְׂמָאֵלָא סְטָרָא דְחוּל.

וּמָה דְּאָמַר עֲנִי, וְכִי מְלַכָּא מְשִׁיחָא עֲנִי אִקְרִי.
אֵלֶּא חֲכִי אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּגִין דְּלִית לִיה
מְדִילִיה וְקָרִינָן לִיה מְלֻךְ הַמְּשִׁיחַ. דָּא הוּא
סִיחְרָא קְדִישָׁא לְעֵילָא, דְּלִית לָהּ נְהוֹרָא אֵלֶּא
מִשְׁמָשָׁא.

מְלַכָּא מְשִׁיחָא דָּא, יִשְׁלוֹט בְּשִׁלְטָנִיה, יִתְיַחַד
בְּדוּכְתִיָּה, וְכִדִּין (זְכַרְיָה ט) הִנֵּה מְלַכְךָ יָבֹא
לָךְ, סָתָם. אִי לְתַתָּא עֲנִי הוּא, דְּהָא בְּסְטָרָא
דְּסִיחְרָא הוּא. אִי לְעֵילָא עֲנִי, אִסְפַּקְלָרְיָא
דְּלָא נְהָרָא. לָחֶם עֲנִי. וְעַם כָּל זֶה, רֹכֵב עַל

חֲמוֹר וְעַל עֵיר, תּוֹקֵפָא דְעַמּוּיִן עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת
בּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת, לְאַכְפֵּיִיא תְּחֻתֵיהָ, וַיִּתְתַּקֵּף
קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּדוֹכְתֵיהָ.

כַּבֵּם בֵּינָן לְבוֹשׁוֹ, כְּמָא דְאַתְּ אָמַר, (ישעיה
סג) מִי זֶה בָּא מֵאֲדוֹם חֲמוּיִן בְּגָדִים מְבֻצָּרָה,
וּבְתִיב פּוֹרָה דְרַכְתֵּי לְבָדֵי וְגו'. כַּבֵּם בֵּינָן דָּא
כְּטַר גְּבוּרָה, דִּינָא קִשְׂיָא, לְמַחֲוֵי עַל עַמְמֵינָא
עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת בּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת, וּבְדָם עֲנָבִים
סוּתָה, דָּא אֵילָנָא לְתַתָּא, בִּי דִינָא דְאַקְרֵי
עֲנָבִים, וַיִּינָא אֶתְמַסֵּר (ס"א אסתמר) בְּדָם
עֲנָבִים, בְּגִין לְאַתְלַבְּשָׂא בְּתַרוּוִיחֵיהוּ, לְתַבְרָא
תְּחֻתֵיהָ כָּל שְׂאֵר עַמּוּיִן עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת בּוֹכָבִים

וּמְזֻלוֹת וּמְלַכִּין דְעֵלְמָא.

חֲזַקִּים שְׁל עַמּוּיִם עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת בּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת
לְכַפּוֹתָם תְּחֻתֵיהוּ, וַיִּתְחַזַּק הַקּוֹדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּמִקּוֹמוֹ.

כַּבֵּם בֵּינָן לְבוֹשׁוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה סג) מִי
זֶה בָּא מֵאֲדוֹם חֲמוּיִן בְּגָדִים מְבֻצָּרָה, וְכַתּוּב
פּוֹרָה דְרַכְתֵּי לְבָדֵי וְגו'. כַּבֵּם בֵּינָן - זֶה חֲצַד
שֶׁל גְּבוּרָה, דִּין הַקִּשְׂיָה, לְהִיּוֹת עַל עַמּוּיִם עוֹבְדֵי
עֲבוֹדַת בּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת. וּבְדָם עֲנָבִים סוּתָה
- זֶה הָעֵץ לְמַטָּה, בֵּית דִּין שֶׁנֶּקְרָא עֲנָבִים,
וְהֵינָן נְמוֹסֵר [נשמר] בְּדָם עֲנָבִים כְּדֵי לְהַתְלַבֵּשׁ
בְּשִׁנְיָהֶם, לְשִׁבֵר תְּחֻתֵיהוּ כָּל שְׂאֵר הָעַמּוּיִם
עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת בּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת וּמְלַכֵי הָעוֹלָם.

ליקוטי מוהר"ן

ובו מביא מעט ממאמר הזהר על הפרשה

תורה א

אֲשֶׁרֵי תְּמַיְמֵי דְרָה, הַחֲזִלְכִים בְּתוֹרַת ה':

(תהלים קיט)

דַּע כִּי עַל יְדֵי הַתּוֹרָה נִתְקַבְּלִים כָּל הַתְּפִלוֹת וְכָל
הַבְּקָשׁוֹת שֶׁאֵנּוּ מִבְּקָשִׁים וּמִתְפִלָּוִים, וְהַחֵן וְהַחֲשִׁיבוּת
שֶׁל יִשְׂרָאֵל נִתְעַלָּה וְנִתְרֻמָּם בְּפָנָי כָּל מִי שֶׁצָּרִיכִין,
הֵן בְּרוּחָנֵי הֵן בְּגִשְׁמֵי; כִּי עֲבָשׁוּ בְּעוֹזְנוֹתֵינוּ הַרְבִּיבִים
הֵן וְהַחֲשִׁיבוּת הָאֲמִיתִי שֶׁל יִשְׂרָאֵל נִפְלָא, כִּי עֲבָשׁוּ
עַקֵר הַחֲשִׁיבוּת וְהַחֵן הוּא אֲצֻלָּם. אֲבָל עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה
נִתְעַלָּה הַחֵן וְהַחֲשִׁיבוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כִּי הַתּוֹרָה
נִקְרָאת (משלי ה'): אֵילַת אֲהָבִים וַיַּעֲלֵת חֵן, שְׁמַעְלָה
חֵן עַל לִמְדֵיהָ (ערובין נד:), וְעַל־יְדֵיהָ נִתְקַבְּלִין כָּל
הַתְּפִלוֹת וְהַבְּקָשׁוֹת:

כִּי אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי צָרִיךְ תְּמִיד לְהַסְתַּכֵּל בְּהַשְׁכָּל שֶׁל
כָּל דָּבָר, וְלִקְשֹׁר עֲצֻמוֹ אֶל הַחֲכָמָה וְהַשְׁכָּל שֶׁיֵּשׁ בְּכָל
דָּבָר, כְּדֵי שֶׁיֵּאִיר לוֹ הַשְׁכָּל שֶׁיֵּשׁ בְּכָל דָּבָר לְהַתְקַרֵּב
לְהַשֵּׁם וּתְבַרֵּךְ עַל־יְדֵי אוֹתוֹ הַדָּבָר, כִּי הַשְׁכָּל הוּא
אוֹר גְּדוֹל, וּמֵאִיר לוֹ בְּכָל דְרָכָיו, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (קהלת
ח'): חֲכָמַת אָדָם תֵּאִיר פָּנָיו. וְזֶה בְּחִינַת יַעֲקֹב, כִּי
יַעֲקֹב זָכָה לְבִבְרָה, שֶׁהוּא רֵאשִׁית, שֶׁהוּא בְּחִינַת
חֲכָמָה (תִּיקוּנִים תִּיקוּן יד, זֶהר מִשְׁפָּטִים קכ"א:), כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (תהלים קיא): רֵאשִׁית חֲכָמָה. וְזֶה בְּחִינַת
(בראשית כז:): וַיַּעֲקֹבֵנִי זֶה פְעַמִּים, וְתַרְגּוּם אוֹנְקֵלוֹס:
וְחַכְמָנִי. וְזֶה בְּחִינַת שְׁמֶשׁ, כִּי הַשְׁכָּל הוּא מֵאִיר
לוֹ בְּכָל דְרָכָיו כְּמוֹ הַשְׁמֶשׁ. וְזֶה בְּחִינַת (משלי ד:):
וְאַרְחַ צְדִיקִים כְּאוֹר נֹגַהּ הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נִכּוֹן הַיּוֹם.

וְזֶה בְּחִינַת חַיִּית, לְשׁוֹן חַיִּית, כִּי הַחֲכָמָה וְהַשְּׂכֵל הוּא הַחַיִּית שֶׁל כָּל דְּבָר, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (קהלת ז): הַחֲכָמָה תִּחְיֶה וְכוּ'.

אֲךָ מִחֲמַת שְׂאוֹר הַשְּׂכֵל גְּדוֹל מְאֹד, אִי אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת אֵלָיו כִּי אִם עַל־יְדֵי בְּחִינַת נוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים עב): לְפָנַי שָׁמֵשׁ יַנּוֹן שָׁמוֹ, וּפְרִישׁ רִשׁוֹ: לְשׁוֹן מַלְכוּת. וְזֶה בְּחִינַת לְבָנָה, כִּי הַלְּבָנָה אֵין לָהּ אֹר מִעֲצָמָה כִּי אִם מִזֶּה שֶׁמִּמֶּנָּה מִחַשְׁמֵשׁ (זוהר ויחי דף רלח. ודף רמט:). וְזֶהוּ בְּחִינַת מַלְכוּת, דְּלִית לָהּ מִגְרָמָה בְּלוּם, אֲלָא מִזֶּה שֶׁמִּמֶּנָּה מִן הַחַיִּית, שֶׁהִיא בְּחִינַת חֲכָמָה, בְּחִינַת שָׁמֵשׁ כְּנֹל, וְנַעֲשֶׂה אֹר הַלְּבָנָה כְּאֹר הַחֲמָה.

אָבֵל מִי שֶׁאֵינוֹ מְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ אֶל הַשְּׂכֵל וְהַחֲכָמָה וְהַחַיִּית שֵׁישׁ בְּכָל דְּבָר, זֶה בְּחִינַת עֲשׂוֹ שֶׁבִּזָּה אֵת הַבְּכוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בראשית כה): וַיְבֹז עֲשׂוֹ אֵת הַבְּכוֹרָה, דִּהְיִינוּ הַשְּׂכֵל כְּנֹל, בְּחִינַת (משלי יח): לֹא יִחַפֵּץ כְּסִיל בְּתַבּוּנָה כִּי אִם בְּהַתְגַּלּוֹת לְבוֹחַח. וְזֶה בְּחִינַת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, בְּחִינַת לְבָנָה דְּסִטְרָא אַחְרָא, שֶׁעָלֶיהָ נֹאמַר (ישעיהו כד): וְחִפְרָה הַלְּבָנָה וְכוּ'.

וְזֶה בְּחִינַת יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר הָרַע, כִּי הַיֵּצֵר טוֹב נִקְרָא מִסְּפִן וְחֲכָם (קהלת ד), בְּחִינַת מַלְכוּת, שֶׁהִיא בְּחִינַת עֲנִיָּה וְדִלָּה דְּלִית לָהּ מִגְרָמָה בְּלוּם, כִּי אִם מִזֶּה שֶׁמִּמֶּנָּה מִחֲכָמָה. וְיֵצֵר הָרַע נִקְרָא מְלָךְ זָמָן וְכְסִיל (שם), בְּחִינַת מַלְכוּת דְּסִטְרָא אַחְרָא, שֶׁאֵינָה חַפְצָה בְּחֲכָמָה וְשְׂכֵל, בְּחִינַת לֹא יִחַפֵּץ כְּסִיל בְּתַבּוּנָה וְכוּ' כְּנֹל. וְצָרִיף כָּל אֶחָד לְתַן כַּח לְבְּחִינַת מַלְכוּת דְּקַדְשָׁה לְהַתְגַּבֵּר עַל מַלְכוּת דְּסִטְרָא אַחְרָא, וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה (ברכות ה): לְעוֹלָם יִרְגִּיזוּ אָדָם יֵצֵר טוֹב עַל יֵצֵר הָרַע. וְעַל־יְדֵי מִזֶּה נִתְּנָה כַּח לְמַלְכוּת דְּקַדְשָׁה, עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה שֶׁהִיא עוֹסֵק בְּכַח (כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה שָׁם: לְעוֹלָם

יִרְגִּיזוּ וְכוּ', אִי אֲזִיל – מוֹטָב, וְאִם לֹא – יַעֲסֵק בְּתוֹרָה). וְכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה (קדושין ל): אִם פָּגַע בְּךָ מִגּוֹל זֶה, מִשְׁכַּחְתּוֹ לְבֵית הַמּוֹדְרֵשׁ, כִּי עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה נִתְּנָה כַּח לְמַלְכוּת דְּקַדְשָׁה. וְאֲזִי מִמִּקְבְּלַת הַמַּלְכוּת, שֶׁהִיא בְּחִינַת נ, חַיִּית מִן הַחֲכָמָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת ח, וְנִתְּחַבֵּר וְנִתְקַשֵּׁר חַח וְחַנּוּ, וְנַעֲשֶׂה אֹר הַלְּבָנָה כְּאֹר הַחֲמָה, וּכְשֶׁזֶּה קָם, זֶה נּוֹפֵל*, וְאֲזִי נּוֹפֵל וְנִתְּבַטַּל מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (הושע יד): כִּי יִשְׂרָיִם דְּרָכֵי ה', צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם, וּפְשָׁעִים יִכְשָׁלוּ בָם. הֵינּוּ עַל־יְדֵי דְרָכֵי ה', הֵינּוּ הַתּוֹרָה, עַל־יְדֵי זֶה הַצַּדִּיקִים שֶׁדִּבְקִים בְּמַלְכוּת דְּקַדְשָׁה, הֵם נִתְּחַזְּקִים וּמְקַבְּלִים כַּח עַל־יְדֵי־זֶה. וּפְשָׁעִים יִכְשָׁלוּ בָם, בְּחִינַת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה, בְּחִינַת הַיֵּצֵר הָרַע, שֶׁנּוֹפֵל וְנִכְנָע עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה, כְּנֹל:

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְּקַבְּלִים כָּל הַתְּפִלוֹת וְהַתְּפִלָּוֹת, כִּי עֵקֶר מִזֶּה שֶׁאֵין נִתְּקַבְּלִין הַתְּפִלָּוֹת הוּא מִחֲמַת שֶׁאֵין לְהַדְּבָרִים חֵן, וְאֵין נִכְנָסִין בְּלֵב שֶׁל זֶה שֶׁמִּבְּקָשׁוֹן מִפְּנֵי, כְּאֵלוֹ אֵין בְּלָבוֹ מְקוֹם שֶׁיִּכְנָסוּ הַדְּבָרִים בְּלָבוֹ, מִחֲמַת שֶׁאֵין לְהַמְבַקֵּשׁ חֵן שֶׁיִּכְנָסוּ הַדְּבָרִים בְּלָבוֹ שֶׁל זֶה שֶׁמִּבְּקָשׁוֹן מִפְּנֵי, אָבֵל עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְּחַבְּרִין וְנִתְקַשְּׁרִין חַח וְחַח כְּנֹל וְנַעֲשֶׂה חַח, וְעַל כֵּן נִקְרָאת הַתּוֹרָה יַעֲלֵת חַח (משלי ה), וְאֲזִי זוֹכָה שֶׁדְּבָרָיו הֵם דְּבָרֵי חַח, וְאֲזִי נִתְּקַבְּלִין דְּבָרָיו וּבְקָשׁוֹתָיו, כְּמוֹ מִי שֶׁמּוֹדֵבֵר דְּבָרֵי חַח, שֶׁנִּכְנָסִין הַדְּבָרִים בְּלֵב הַמִּתְבַּקֵּשׁ, דִּהְיִינוּ זֶה שֶׁמִּבְּקָשׁוֹן מִפְּנֵי, וְזֶה בְּחִינַת ת, הֵינּוּ עַל־יְדֵי שְׁנֵתְחַבְּרוּ וְנִתְקַשְּׁרוּ הַחַיִּית וְהַנּוֹן וְנַעֲשֶׂה בְּחִינַת "חַח", עַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת תִּי"ו, שֶׁהוּא לְשׁוֹן חֲקִיקָה וְרִשְׁמִימָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (יחזקאל ט): וְהַתִּיּוֹת תּוּ, כִּי עַל־יְדֵי חַח נִחַק וְנִרְשָׁם מְקוֹם בְּלֵב הַמִּתְבַּקֵּשׁ לְקַבֵּל הַתְּפִלָּה, כִּי עַל־יְדֵי חַח נִתְּקַבְּלוּ דְּבָרָיו. נִמְצָא, שֶׁבְּחִינַת ה"ח" חֲקַק מְקוֹם בְּלֵב זֶה שֶׁמִּבְּקָשׁוֹן מִפְּנֵי,

בְּדֵי שׁוֹפְנֵסוּ דְבָרָיו בְּלִבּוֹ, וְיִקְבַּל בְּקִשְׁתּוֹ, וְהַחֲקִיקָה וְרִשְׁמִימָה זֶה בְּחִינַת תַּיִ"ו כַּנִּל. וְזֶהוּ (קַהֲלַת ט): דְּבָרֵי חֲכָמִים בְּנַחַת נְשָׁמָעִים. נַחַת דִּיקָא, תִּינּוּ בְּחִינַת חַן תַּנ"ל וְהַת תַּנ"ל, וְעַל־יְדֵיֶיהָ נַעֲשֶׂה אוֹתִיּוֹת נַחַת, וְאִזּוּ נְשָׁמָעִים דְּבָרָיו וְנִתְקַבַּל בְּקִשְׁתּוֹ כַּנִּל:

וְעַל כֵּן יַעֲקֹב, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשֹּׁכֵל כַּנִּל, עַל כֵּן זָכָה לַחֵן, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרַאשִׁית ל ג): כִּי חֲנָנִי אֱלֹקִים וְכוּ'. וְעַל כֵּן בָּרַךְ אֶת הַשְּׂכֵטִים בְּחֵן, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שָׁם): הַיְלָדִים אֲשֶׁר חָנַן וְכוּ'. וּבְנִימִין לֹא תִּיהָ אִזּוּ, וְעַל כֵּן בָּרְכוּ יוֹסֵף בְּחֵן, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שָׁם מ ג): אֱלֹקִים יַחְנְדּוּ בְּנֵי. וְדוֹקָא יוֹסֵף תִּיהָ יָכוֹל לְכַרְכוּ בְּחֵן, כִּי יוֹסֵף תִּיהָ כָּלוּל בִּיּוֹתֵר מִבְּחִינַת יַעֲקֹב, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שָׁם ל ז): אֵלֶּה תִּלְדוּת יַעֲקֹב־יוֹסֵף, כִּי הוּא תִּיהָ עֶקֶר תּוֹלְדוֹתָיו, כִּי יַעֲקֹב וְיוֹסֵף כִּתְּדָא חֲשִׁיבִי. וְעַל כֵּן נֶאֱמַר בְּיוֹסֵף (דְּבָרִים ל ג): בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הִדָּר לוֹ. בְּכוֹר הוּא בְּחִינַת הַשֹּׁכֵל כַּנִּל. וְזֶהוּ שׁוֹרוֹ – לְשׁוֹן הַסֵּתֶפֶלּוֹת, כִּי צָרִיכִין לְהַסֵּתֶפֶלּוֹת בְּהַשֹּׁכֵל שְׁיֵשׁ בְּכָל דְּבַר כַּנִּל. וְזֶהוּ הִדָּר לוֹ, תַּרְגָּם אוֹנְקֵלוֹס: זִיו לִיהָ, לְשׁוֹן אוֹר, כִּי הַשֹּׁכֵל מֵאִיר לוֹ בְּכָל דְּבַר; אֶפְלוּ בְּמָקוֹם שֶׁתִּיהָ אֶפְלָ וְחֻשָּׁה, מֵאִיר לוֹ הַשֹּׁכֵל, כְּשׁוֹזְכָה לְהַסֵּתֶפֶלּוֹת עַל הַשֹּׁכֵל שְׁיֵשׁ שָׁם בְּכָל דְּבַר, וּמְקָרֵב אוֹתוֹ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ:

וְזֶה פְּרוּשׁ מַה שֶּׁאֵמַר רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה (בְּבֹא בַתְּרַא ע ג): הָאִי גֵלָא דְּמִטְבַּע לְסַפִּינְתָא מִתְחַזִּי כִּי צוּצִיתָא דְּנִנְרָא חוֹרְתָא בְּרִישָׁא, וּמְחִינָן לִיהָ בְּאֵלּוֹתָא דְּחֲקִיק עָלֶיהָ אֶחָיָה אֲשֶׁר אֶחָיָה:

גֵּלָא – הוּא הַיִּצְרָה הָרַע. דְּמִטְבַּע לְסַפִּינְתָא הוּא חַחַן וְהַחֲשִׁיבוּת, לְשׁוֹן סָפוֹן וְחֻשׁוּב, כִּי הַיִּצְרָה הָרַע רוּצָה לְהַטְבִּיעַ וְלְהַשְׁפִּיל, חֵם וְשָׁלוֹם, בְּחִינַת חַחַן וְהַחֲשִׁיבוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת מַלְכוּת דְּקִדְשָׁה. וּמִתְחַזִּי כִּי צוּצִיתָא דְּנִנְרָא חוֹרְתָא בְּרִישָׁא, כִּי מִתְחַלָּה הַיִּצְרָה הָרַע מִתְּלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּמִצְוֹת וּמִטְעָה אֶת הָאָדָם

בְּאֵלּוֹ מְסִיתוֹ לַעֲשׂוֹת מִצְוָה. וְזֶהוּ בְּחִינַת צוּצִיתָא דְּנִנְרָא חוֹרְתָא, אִישׁ לְבָנָה; אִף־עַל־פִּיכֵן מִלְּאָדָּה מִזִּיק הוּא. וּמְחִינָן לִיהָ בְּאֵלּוֹתָא דְּחֲקִיק עָלֶיהָ אֶחָיָה וְכוּ', תִּינּוּ שְׁעָרָה הַכְּנַעֲנִית שֶׁל הַיִּצְרָה־הָרַע הוּא עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא כָּלָה שְׁמוֹתָיו שֶׁל הַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא. וְהַתּוֹרָה הִיא בְּחִינַת וי"ו, כִּי הַלּוּחוֹת אֶרְכָּן וי"ו וְרַחֲבָן וי"ו (ב"ב יד). וְזֶהוּ בְּחִינַת אֵלּוֹתָא, דְּתִינּוּ מִקְלוֹת, דְּחֲקִיק עָלֶיהָ אֶחָיָה וְכוּ', תִּינּוּ שְׁמוֹת, בְּחִינַת הַתּוֹרָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת וי"ו. וְהַיִּצְרָה הוּא צוּרַת מִנְקַל, וְהִיא כָּלָה שְׁמוֹתָיו שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, תִּינּוּ שֶׁהַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הִיא מְכַנִּיעַ אֶת הַיִּצְרָה הָרַע, שְׂרֻצָּה לַעֲשׂוֹת אֶת הָאָדָם מְשַׁנֵּעַ מִמִּשְׁ, חֵם וְשָׁלוֹם, כִּי בְּעַל־עֲבָרָה הוּא מְשַׁנֵּעַ, כְּמוֹ שֶׁאֵמַר רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם לְבָרְכָה (סוּטָה ג): אִין אָדָם עוֹבֵר עַבְרָה אֵלָּא אִם כֵּן נִכְנַס בּוֹ רִיחֵי שְׁטוּת. וּכְמוֹ שֶׁהַמְּשַׁנֵּעִים צָרִיכִים לְהַפּוֹתָם וְלְשׁוֹם עֲלֵיהֶם שְׁמוֹת, כְּמוֹ כֵּן מִמִּשְׁ הַתּוֹרָה שְׁעוֹסְקִין הוּא בְּחִינַת מִקְלוֹת וְשְׁמוֹת, שְׂבִיחָה מִכִּין וּמְכַנִּיעִין אֶת הַיִּצְרָה הָרַע וּמְגַרְשִׁין מִן הָאָדָם אֶת הַשְּׁנַעְזִין וְהַרוּחַ שְׁטוּת שְׁנִכְנַס בּוֹ, בְּחִינַת וּמְחִינָן לִיהָ בְּאֵלּוֹתָא, דְּחֲקִיק עָלֶיהָ שְׁמוֹת וְכוּ' כַּנִּל:

וְזֶהוּ אֲשֶׁרֵי תְּמִימֵי דְרָךְ. אֲשֶׁרֵי לְשׁוֹן הַסֵּתֶפֶלּוֹת. תְּמִימֵי דְרָךְ בְּחִינַת (בְּרַאשִׁית כח): יַעֲקֹב אִישׁ תָּם, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשֹּׁכֵל כַּנִּל. תִּינּוּ לְזָפוֹת לְהַסֵּתֶפֶלּוֹת עַל הַשֹּׁכֵל שְׁיֵשׁ בְּכָל דְּבַר, שֶׁהוּא בְּחִינַת יַעֲקֹב אִישׁ תָּם, זֶה זֹכִינַן עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה. וְזֶהוּ הַחֻלְכִים בְּתוֹרַת ה', כִּי עַל־יְדֵי שְׁלֹמֹד תּוֹרָה בְּכַתָּה, עַל־יְדֵיֶיהָ נּוֹתֵן פֶּחַ לְמַלְכוּת דְּקִדְשָׁה, בְּחִינַת נו"ן, לְקַבַּל מִן הַשֹּׁכֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת חֵי"ת, וְאִזּוּ נַעֲשֶׂה חֵן, וְנִתְקַבְּלִים דְּבָרָיו כַּנִּל, וְאִזּוּ נִתְעַלָּה חַחַן וְהַחֲשִׁיבוּת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְכָל הַתְּפִלוֹת וְהַבְּקָשׁוֹת נִתְקַבְּלִים:

אור החכמה והפנימיות המחייבה את פשט התורה ועולם העשייה, ונעשה אור הלבנה כאור החמה והחכמה על ידי החיות הנמשכת לחיצוניות התורה כנ"ל, וכשזה המלכות קם בחיותו ממילא זה הכסיל נופל, אלו אומות העולם, הנופלים על ידי שהשרים שלהם למעלה נופלים, אלו החכמת החיצוניות של העכו"ם המחיות את מלכות העכו"ם, אך כאמור על ידי השגת הפנימיות שהיא ראשית חכמה והתכלית העתידה להתגלות, על ידי זה מתגבר כאמור מלך המשיח לאסור את העם הדומה לחמור.

בְּיַד הַיְהוָה גִּבּוֹר, שְׁלֵיטָה עַל כָּל אֲרָצוֹת תְּתַאֲוֶה, וְשֹׁלְטָנִי בְּהוֹ עֲמֻמֵּי עוֹבְדֵי עֲבֹדֹת בּוֹכָבִים וּמְזֻלֹת, הָאֵל נִצַּח לְעֵילָא. – מַפְנֵי אוֹתָהּ גִּבּוֹר, הוּא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ
 כאמור אשר לו יין וסוד ופנימיות התורה, על ידי פרי הגפן שבו כנ"ל, שולט על כל אותם כתרים תחתונים, כי מצד אחד כתר הוא עליון לראש, כי הם שרים עליונים ופנימיים ביחס לשרים של עכו"ם אשר בארץ המה, אך באמת אלו הכתרים ביחס לכתר המלכות העליון של המשיח אשר קדם שמו לעולם, בכל זאת אלו הכתרים, הם הממונים כנ"ל של העכו"ם, נחשבים תחתונים וחיצוניים, ששולטים על ידם העמים ועובדי עכו"ם. כי זו הגפן אשר בה אור החכמה העליונה שהיא ראשית, היא עליונה מעל אלו הכתרים דסטרא אחרא, ולכן מנצחת למעלה בשורש ומכניעה שורש כוח מלכות הרשעה על ידי הכתר והרצון העליון דקדושה, הרצון הפנימי של המשיח לפעול בשלמות חזרת החן והחשיבות של כלל נשמות ישראל. ויש לרמוז כי נצח לעילא, זה הוא מלך המשיח צדיק יסוד עולם הנרמז באות צ' של נצח אשר לו יסוד כוח החיבור בין נ' וז' הלבנה וחמה, מלכות דקדושה וחכמה הפנימית, אשר נמצאים גם הם בצירוף המילה נצח. וכן נרמזת נשמתו של רבינו הקדוש אשר מגלה פנימיות זהר הרשב"י כתר עליון לו נגלה, כי נצח גימטריא נחמן כידוע.

אֶסְרֵי לְגַפְּן עִירָה, דָּא מְלַכָּא מְשִׁיחָא, דְּזַמְיִן לְשִׁלְטָאָה עַל כָּל חֵילֵי עֲמֻמֵּיָא, חֵילִין דִּי מְמַנְן עַל עַמּוּיָן עוֹבְדֵי בּוֹכָבִים וּמְזֻלֹת, וְאֵינּוֹן תּוֹקְפָא דְלַחוּן לְאַתְתַּקְפָּא, וְזַמְיִן מְלַכָּא מְשִׁיחָא לְאַתְגַּבְרָא עֲלֵיהּוּ. – אֶסְרֵי לְגַפְּן עִירָה, זו הגפן הוא מלך המשיח, מלך דייקא שהרי ינון שמו והוא לשון מלכות, אשר לו כח מלכות דקדושה להכניע מלכות הרשעה, כי על ידי כוח המלכות בחינת נ' בחינת לבנה זוכה להשיג אור השמש שהיא החכמה, הוא השכל הפנימי של כל דבר, שעל ידי זה ח"ן של מלך המשיח בהשגת תורתו, יש לו כח מצד מלכות דקדושה אשר מאיר בה אור השמש, להכניע כוח מלכות הרשעה העסוקה בחיצוניות, כי השגתו בפנימיות התורה הוא פרי הגפן אשר בתוך נשמתו אשר משם יוצאת יינה של תורה להתגלות להאיר אור הפנים ולהכניע באומות בשורשם. ולכן מלך המשיח המשווה משמן החכמה הפנימית, יאפור ויקשור ויכניע את קליפות העיר והחמור, הם שורשי הכוחות הרוחניים מהם שואבים העכו"ם כח להתחזק במלכותם וחשיבותם בשקר החן לנסות להפיל מלכות דקדושה, ולמשוך ישראל אל החיצוניות והכסילות אשר בה, והוא שעתיד לשלוט על כל חילות העמים, דהיינו השרים הרוחניים דקליפה, אשר בעולמות העליונים, אשר הם חילות הממונים על העמים עובדי בוכבים ומזלות, אשר על אלו הכוכבים ומזלות שולטים אלו הממונים להשפיע הכוחות דסטרא אחרא, מלכות הרשעה להתגלות בפועל במעשי העמים, בחילות הצבא הגשמיים, ואותם הממונים העליונים הם שורש השפעת החזק שלהם, דהיינו של אותם עמים אשר בארץ להתחזק בכוח מלכות הרשעה, וכאמור עתיד מלך המשיח להתגבר עליהם ולהכניעם כנ"ל, כי כשזה קם זה נופל, כי על ידי תורתו נותן כוח למלכות דקדושה ועל ידי זה המלכות בחינת נ' מקבלת חיות מן החכמה, כי עיקר תקומת המלכות הוא דייקא על ידי גילוי

ישראל, דאינון שרקה, ושיצון וינצחון חילון
אחרנין לתתא, ועל פלהו יתגבר מלכא משיחא.
הדא הוא דכתיב, (זכריה ט) עני ורוכב על חמור
ועל עיר. עיר וחמור תרין בתרין אינון, דשליטי בהו
עממיא עובדי עבודת פוכבים ומזלות, ואינון מסטר
שמאלא סטרא דהול. – ישראל, בני יעקב, אשר זכה
לאור החכמה וברך בני בניו בזה החן שלו, אשר
הם המשולים לאותה שרקה, היא הזמורה הארוכה
של גפנים, הוא ריבוי נשמות ישראל השרויים יחדיו
בגלות, עם אחד מפורד בין העמים, אשר לעתיד
בעת גילוי תורת הפנימיות אשר בזהר, אשר יגלה
הגפן המיוחד לשרקה, שגם להם יתגלה יינה של
תורת הפנימיות אשר בזהר, על ידי לבושי הנצח
כנ"ל, על ידי זה כוח של השרקה, תורת וחכמת אמת
של יעקב, תבטל השרקה את השקר (אתוון דין כדין)
של כסילות העכו"ם, וישראל יכלו וינצחו ויכניעו על
ידי תקומת חיות ישראל ומלכות דקדושה שלהם, את
החילות ומלכות הרשעים האחרים, בחינת אחרים
הפך אור הפנים של החכמה, כי חכמת אדם תאיר
פניו, כי לעתיד יאירו פני ישראל בגילוי אור הפנים
של ה' יתברך, ועל כולם יתגבר מלך המשיח. כי
כוח השרקה, כוח אחדות בני ישראל להתגבר על
יצרם ובחינת מלכות הרשעה שנכנסה בליבם שעל
ידי זה יש גם כוח לעכו"ם לשלוט, בעת שישראל
נפלו בגלות לבחינת החיצוניות והכסילות של עשיו,
אך על ידי גילוי נשמת מלך המשיח בחידושי
חן תורתו, על ידי זה יכניע יצר הרע של ישראל
המתלבש בעיקר במצוות המחלוקת בניהם, ויחבר
כולם לזמורה ארוכה אחת, ועל ידי שיכניע מלך
המשיח את יצרם ויכפוף כל ישראל לקיים התורה
ולתת כוח למלכות דקדושה, על ידי אחדות העם
הממליך מלכו של עולם, בחינת ברוב עם הגפנים
הרבים יחדיו, הדרת וחן מלך מתגלה, ועל ידי זה
ממילא תיכנע מלכות העכו"ם. זהו שכתוב במלך
המשיח עני ורוכב על חמור ועל עיר. עיר וחמור
הם שני הכתרים והממונים העליונים ששולטים על
ידם העמים ועכו"ם, והם מצד השמאל, הגבורה

והחיצוניות, בחינת עשו שאינו חפץ בחכמה
הפנימית, הוא בחינת יצר הרע הכסיל הפך החכמה
האמתית. צד החול החיצוני בחינת עשו בחינת
עשיה, הפך הקדושה הפנימיות. ומאחר ומלך המשיח
רוכב עליהם ועליון לאלו הכתרים התחתונים, לכן
שולט ומכניע אותם.

ומה דאמר עני, וכי מלכא משיחא עני אקרי. אלא
הכי אמר רבי שמעון, בגין דלית ליה מדיליה וקרינן
ליה מלך המשיח. דא הוא סיחרא קדישא לעילא,
דלית לה נהורא אלא משמשא. – ומה שאמר על
מלך המשיח עני, וכי מלך המשיח עני נקרא? אלא
כך אמר רבי שמעון, מפני שאין לו חכמה וחיות
משל עצמו ולכן קוראים לו מלך המשיח, שהמלכות
דקדושה שיש לו, לית לה מגרמא כלום אלא מה
שמקבלת מהחכמה הנמשכת בה להחיותה, שזה
בחינת שמן המשחה שבו נמשח מלך המשיח.
כי העניות שבו, זו היא הלבנה הקדושה, מלכות
דקדושה, שעולה למעלה על ידי לימוד התורה בכוח,
שאינו לה אור ללבנה שהיא נ', בחינת מלכות, אלא
מן השמש שהיא החכמה בחינת ח'.

מלכא משיחא דא, ישלזט בשלטיניה, יתייחד
בדוכתיה, ויבדין (זכריה ט) הנה מלכך יבא לך,
סתם. אי לתתא עני הוא, דהא בסטרא דסיחרא
הוא. אי לעילא עני, אספקלריא דלא נהרא. לחם
עני. ועם כל דא, רוכב על חמור ועל עיר, תוקפא
דעמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, לאכפייא
תחתיה, ויתתקף קודשא בריך הוא בדוכתיה. –
מלך המשיח הזה, שהוא צדיק הנקרא זה, כי זה כל
האדם, והוא על ידי לימוד תורתו הקדוש, נותן כוח
למלכות דקדושה ועל ידי זה נמשח בשמן החכמה
הפנימית, שעל ידי זה מכניע מלך זקן וכסיל, כי
מכניע היצר הרע בשלמות, ועל ידי זה שומר
הברית בשלמות ולכן נקרא זה, כי צדיק יסוד עולם
הוא, והוא ישלזט על שרי האומות בכח שילטונו,
מה ששולט ביצרו. ועל ידי עליית המלכות דקדושה
שפועל בכוח תורתו שליטתו ביצרו ונעשה בחינת

יסוד המחבר ומעביר השפע למקום הראוי, על ידי זה הלבנה מתייחדת עם השמש בקבלת השפעת החכמה, שעל ידי זה יתייחד במקומו העליון בשורש נשמתו בעליונה שקדמה לעולם בחינת לפני שמש ינון שמו, ויתייחד בנ' וח' שבו בחינת נצח כנ"ל. ואז יתקיים בו הפסוק, הנה מלכך יבא לך לגאלך, מלכך סתם, כי השגתו בפנימיות שורש נשמתו אשר מכח זה הייחוד העליון שבו פועל להכניע הרע שבעולם, זה אור החכמה אשר במלכותו סתום הוא מענינו, ואף על פי כן יתגלה כוחו בהכניעת אומות העולם. אם למטה בחיצוניות נבחן כוחו, נראה כי עני הוא למראה עינינו, וזו העניות משתלשת למטה משורשו העליון שהרי בצד הלבנה הוא, בחינת נ' בחינת ינון שמו, כי עיקר כוחו מתחיל ממסירות נפשו להמליך המלך בתמימותו ויראת השלמה הקודמת לחכמתו, אם נבחנוהו למעלה בשורש נשמתו שקדמה לעולם, נראה כי בחינת עני הוא, בחינת אספקלריה שלא מאירה מצד עצמה, כי ביראתו ועניותו בחינת ענווה, בחינת ביטול, דייקא נעשה כלי לקבל חכמת העליונה והפנימית ביותר, בחינת לחם עוני, כי התורה משולה ללחם, וזה הלחם מושפע בזכות העוני והענווה שבו. ואם כל זה שכל חכמתו אינה שלו כביכול, אלא הוא כלי המעביר שפע החכמה האמתית לעם ישראל, עם כל זה כן יש בו כח השליטה כנ"ל הוא רוכב על המור ועל עיר, שהם השרים העליונים כנ"ל של האומות אשר הם חזקם של עמים ועכו"ם למטה, שעל ידי יינו אשר בגפנו יכול לכפותם תחתיו כנ"ל ויתחזק הקב"ה במקומו הוא עולם העשייה, כי הוא מקומו של עולם. ושם תתעלה מלכותו וחקן וחשיבות ישראל הממליכים אותו.

כִּסֵּם בִּיּוֹן לְבוֹשׁוֹ, כְּמֵא דְאֵת אָמֵר, (ישעיה סג) מִי זֶה בָּא מֵאֲדוּם חֲמוּץ בְּגָדִים מְפָצְרָה, וּכְתִיב פּוֹרָה דְרַכְתִּי לְבָדִי וְגו'. כִּסֵּם בִּיּוֹן דָּא סֵטֵר גְּבוּרָה, דִּינָא קְשִׁיָּא, לְמַהוּי עַל עֲמֻמְיָא עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִּים וּמְזֻלֹת, וּבָדֵם עֲנָבִים סוּתָה, דָּא אֵילָנָא לְתַתָּא,

כִּי דִינָא דְאֶקְרִי עֲנָבִים, וְיִינָא אֶתְמָסֵר (ס"א אסתמר) בָּדֵם עֲנָבִים, בְּגִין לְאֵתְלַבְּשָׂא בְּתַרְוִייהוּ, לְתַבְרָא תַחֲתִיָּה כָּל שְׂאֵר עַמּוּן עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִּים וּמְזֻלֹת וּמְלַכִּין דְּעֵלְמָא. – והוא ינקה ויכבס בגדי מלכותו ולבושו אשר בעולם העשייה, וינתקנו כתמי דם האומות ותאוות שהביאו לעולם והפילו ישראל בהם, וכל זה בכוח השכל שיש בכל דבר שהוא הסוד והיין של התורה וזהו. וכבס ביין סודות פנימיות שכל התורה לבושו בעולם העשייה לעלות המלכות דקדושה ולהכניע מלכות עכו"ם הרשעה. כמו שנאמר מי זה הצדיק יסוד עולם מלך המשיח כנ"ל, בא מאדום, שמברר את הסודות שיש אפילו בחיצוניות עשו הוא אדום ורואה השכל שיש בכל דבר, אפילו בחוכמות החיצוניות שלהם עד שמכניעם בשורש, חמוץ בגדים, בחינת מחוץ וחיצוניות הבגדים, מבצרה מה שאדום ממעטת ומבצרת אור הלבנה הקדושה, ועתה חוזר כוח מלכותה, וכתוב פורה דרכתי לבדי ומעמים אין איש איתי, להוציא היין והפנימיות על ידי הדריכה וההכנעה של יצר הרע, דייקא על ידי בחינת לבדי, בחינת יתייחד כנ"ל על ידי שנעשה אור הלבנה כאור החמה, שנעשים אחד החיצוניות הפנימיות, המלכות והחכמה, כבס ביין זה צד הגבורה, דין קשה להיות על העמים עכו"ם, כי גילוי הפנימיות שהוא היין מכבס מנקה ומבטל הרע של העכו"ם, שזו ההכנעה הוא להם דין קשה. ובדם ענבים סוּתָה, זה אילן הלכות התורה למטה, קיום התורה והלכותיה, בחינת כח מלכות דקדושה, הוא בית דין, דינא דמלכותא דינא, הנקרא ענבים אשר בהם טמון פרי הגפן, כי בפשט דיני ההלכות מלובשים רזי התורה. היין הפנימי נסמר ונקשר בלבוש, בדם ודיני ההלכות בחינת ענבים, כדי שיתלבש אור אין סוף בשניהם, בחכמה ובמלכות המקבלת ממנה במידה, לשבור להכניע תחתיו של מלך המשיח אשר לו זה הח"ן, כל שאר העמים ועכו"ם ומלכי העולם. במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, סובב מוזנתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמות רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. עליידי למוד התורה נתקבלים כל התפלות וכל התפילות, והחן והשיבות של ישראל נתעלה ונתרומם בפני כל מי שצרכיו בנשמיית ורוחנית:

ב. עליידי עסק התורה בכח נותן כח למלכות דקדושה שתתגבר, ומגביר היצר הטוב על היצר הרע:

ג. עליידי עסק התורה יכול לזכות להבין הרמזים מפל הדברים שבעולם להתקרב על ידם להשם ותברך, ואפילו במקום השף ואפל, שנרמזה לכאורה ששם

קשה להתקרב להשם ותברך, גם שם יאיר לו השכל האמת למצא גם שם את השם ותברך ולהתקרב משם דיקא להשם ותברך:

תפילה על פי הלימוד

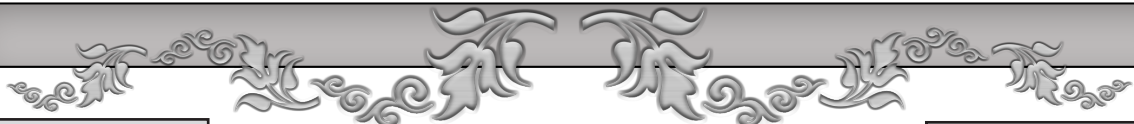
למלכות דקדושה, שיתגבר על מלכות הרשעה, ואזכה להגביר היצר הטוב על יצר הרע. ותתנני ברחמיך הרבים, ותשפיע עלי חכמה ושכל דקדושה, שאזכה להסתכל בכל דבר באור השכל דקדושה שיש בו, לדבק עצמי להשם ותברך על ידי כל הדברים שבעולם, שאזכה להבין מכלם את הרמזים שאתה מרמז אלי בכל עת להתקרב אליי: וכן יהי רצון מלפניך מלא רצון מלא רחמים מלא חסד מלא טוב, בכל עת ובכל רגע תמיד. שתחס ותחמל עלי, ותשפיע עלי חן וחסד, ותתן לי חן בעיניך ובעיני כל רואי, ותשפיע לי דברי חן ותחנונים, באפן שיגבסו דברי בלבד, ותקבל את תפילתי ובקשתי תמיד, ותקום מקרא שכתוב, ושפכתי על בית דוד ועל יושב ירושלים רוח חן ותחנונים. שזנכה שיהיו דבריני לפניך דברי חן ותחנונים, באפן שתתן להם מקום לנגם בלבד, ויהיו אמרני לרצון ולנחת לפני כסא

בלי שעור וערה: וכן תעורני ברחמיך הרבים, שאזכה לתן כח למלכות דקדושה, שיתגבר על מלכות הרשעה, ואזכה להגביר היצר הטוב על יצר הרע. ותתנני ברחמיך הרבים, ותשפיע עלי חכמה ושכל דקדושה, שאזכה להסתכל בכל דבר באור השכל דקדושה שיש בו, לדבק עצמי להשם ותברך על ידי כל הדברים שבעולם, שאזכה להבין מכלם את הרמזים שאתה מרמז אלי בכל עת להתקרב אליי: וכן יהי רצון מלפניך מלא רצון מלא רחמים מלא חסד מלא טוב, בכל עת ובכל רגע תמיד. שתחס ותחמל עלי, ותשפיע עלי חן וחסד, ותתן לי חן בעיניך ובעיני כל רואי, ותשפיע לי דברי חן ותחנונים, באפן שיגבסו דברי בלבד, ותקבל את תפילתי ובקשתי תמיד, ותקום מקרא שכתוב, ושפכתי על בית דוד ועל יושב ירושלים רוח חן ותחנונים. שזנכה שיהיו דבריני לפניך דברי חן ותחנונים, באפן שתתן להם מקום לנגם בלבד, ויהיו אמרני לרצון ולנחת לפני כסא כבודך

יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלקי אבותינו, שתתנהו בעורנו, ותזכה אותנו ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים ללמוד וללמד ולעסוק בתורתך הקדושה לשמה תמיד, ולהגות בה יומם ולילה. ובזכות נח למוד התורה הקדושה, תזכה אותנו ברחמיך הרבים, ותתן לנו כח להכניע ולשבר ולגרש את היצר הרע מקרבנו, וזנכה לגרש ולכטל את הרוח שטות וכל מיני שגעון שנתדבק בנו על ידי מעשינו הרעים, חבל נזכה לגרש ולכטל על ידי למוד ועסק התורה הקדושה אשר היא בלה שמוותיך הקדושים, שלא יהיה שום כח להרוח שטות ושגעון לבלבל דעתנו בלל, רק נזכה לגרשו ולסלקו מעלינו ומעל גבולנו: אגא ה' אתה ידעת את רבוי המחשבות הפורדות המבלבלים ומטרידים אותנו מעבודתך באמת, בכל עת ובכל שעה, וכלם באים על ידי הרוח שטות ושגעון שנתדבק בנו על ידי מעשינו הרעים, על ידי חטאינו ועונותינו ופשעינו המרבים, עד אשר נתבלבל דעתנו ונתעפר שכלנו מאד מאד

כבודך:

כך תעורני ברחמיך הרבים, שאזכה לתן כח

לעילוי נשמות
מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

להצלת שמעון בן רמונדה רוחמה, ולורע של קיימא
וכן לרפואה שלמה רחל בת מול ורמונדה רוחמה
בת שמחה

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת חיה ליאורה
בת פטריסיה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.